

Reflectie van ‘de bestaande groep’

Een specialistische cursus groepsdynamica zette zich voort in de vorm van een regelmatige terugkomdag voor de groep. Deze groep, waarin het heel gezellig was, besloot het risico te nemen om de groep op het podium te zijn in de masterclass van Molyn Leszcz. Hoe pakte dat uit?

Door Inez Schelfhout

Even voorstellen; wij begonnen de specialistische cursus groepsdynamica bij Roelof Wolters in 2016. Deze cursus resulteerde uiteindelijk in een regelmatige terugkomdag, die nog altijd voortduurt. De groep ontwikkelt zich verder, blijft onderwezen worden door Roelof Wolters, en is zichzelf ook een intervisiegroep gaan noemen. Wat voor groep zijn we nu inmiddels? Dat onderzoeken we nog steeds.

Op 23 maart 2018 heeft John Schlapobersky net zijn masterclass afgerond op het congres van de NVGP als we met de groep staan na te praten. Gekscherend roept er een: ‘Anders gaan wij toch volgend jaar op dat podium? Wij kennen elkaar al, dus wie weet wat dat voor verdieping kan brengen voor ons, en ook voor het publiek.’ De reacties zijn wisselend van giechelend, naar direct afwijzend, tot ook wel voorzichtig enthousiast. Maar het is vooral heel spannend. Want wat betekent dat voor ons als groep? We hebben nog een jaar de tijd om er over na te denken samen.

Tijdens de daarop volgende terugkomdag bespreken we hoe het zou zijn om als al bestaande groep ineens de groep op het podium te zijn in de masterclass. Dit betekent absoluut een incidentele verandering van taak van de groep en mogelijk ook een verandering in de verhouding tot elkaar. Want dan bespreken we ineens zaken die we normaal nooit bespreken. Wat voor gevolgen zou dit hebben voor de toekomst van onze

groep? Een groepslid besluit haar grens te bewaken en niet mee te willen doen. Dat is moedig en haar goed recht. Op dat moment besluit Roelof Wolters, onze docent, haar plek in te nemen om toch een volledige groep te kunnen vormen. Hij wordt daarmee onderdeel van de therapiegroep en gaat wisselen van rol. Dat is ook moedig en we accepteren het. Het maakt de dynamiek in de groep weer des te interessanter. We besluiten uiteindelijk niet al te veel voor te bereiden en er maar gewoon voor te gaan. We duiken erin en we merken het wel. Spoel door naar het NVGP congres van vrijdag 22 maart 2019 en dan is het ineens zover. We gaan het doen! Onze zoveelste terugkomdag hadden we precies de dag voor het congres. We besloten een en ander voor te bespreken. Een van de groepsleden moest helaas afzeggen vanwege andere verplichtingen. Nu missen we twee groepsleden met wie we deze ervaring niet kunnen delen. Dat voelt toch gek.

Gepaste zenuwen

Op de dag zelf arriveren we met gepaste zenuwen. In de pauze voorafgaand aan de masterclass wil Moly Leszcz ons graag allemaal even spreken. Hij komt over als een rustige man, die scherp observeert en het gevoel geeft open en geïnteresseerd te zijn in ons als groep en ons ieder als individu echt 'ziet'. Dit zorgt al snel voor een gevoel van holding. Zowel de therapeut als de groep komt voorbereid naar de masterclass. En dan zitten we daar ineens. In die kring. Het voelt vertrouwd en veilig, maar ook wel ongemakkelijk vanwege de setting. In het begin is het even zoeken naar de juiste modus. Dan blijkt maar weer dat, ook al ken

je elkaar van tevoren, het voor ons ook aanpassing vraagt om als groep te werken met een nieuwe groepstaak. We zijn ineens anders met elkaar bezig en voelen ook 'druk' om iets te laten zien en het goed te doen.

We bespreken dan ineens zaken die we normaal nooit bespreken

Maar halverwege, na een aantal bewuste zetjes van twee groepsleden, komen we tot de verdieping. Doordat we elkaar kenden, kunnen we reageren op elkaar, vertrouwend op de bestaande dynamiek van de groep zoals die gegroeid is door de jaren heen. Dat voelt prettig en voor ons begint het nu pas echt. Patronen, verschillende rollen in de groep en onderliggende emoties worden in korte tijd zichtbaar, mede door de sfeer en autoriteit die Moly Leszcz uitstraalt. Wanneer de sessie eindigt, is het daarmee ook niet 'af'. Nu hebben we elkaar ineens op een ander, gelaagder niveau ontmoet. Naderhand staan we buiten en voelen we een sterke verbinding. We eindigen met een grote *group hug*.

Switchen

Hoe geven we hier nu vervolg aan? Hoe ontwikkelt onze groep zich verder? Hoe zit het met degenen die dit niet meegemaakt hebben? Waarom hebben we eigenlijk niet twee stoelen leeg gelaten, zoals je dat vaker doet met afwezig, om toch te laten merken dat ze erbij zijn? Kunnen we makkelijk terug switchen naar de oude taak en rollen van

de groep, namelijk een opleidings/intervisie-groep met docent?

Dit zijn allemaal vragen die opkwamen bij de afgelopen informele bijeenkomst (lees barbecue) die we samen hadden. Al reflecterend kwamen we tot de conclusie dat het een mooie ervaring was geweest, dat we ons erg prettig bij Melyn Leszcz hebben gevoeld en dat het onze groep veel gebracht heeft. Hadden we nog iets gemist van hem? Mogelijk een korte opmerking over het integer omgaan met de informatie die gedeeld en zichtbaar werd door onze bestaande groep. Maar dat was het wel. We vinden het vooral jammer dat deze therapiebijeenkomst met hem geen vervolg kan krijgen.

De tijd zal leren hoe deze groep zich ontwikkelt. Het was een eer om dit samen meegemaakt te hebben en we kunnen het elke bestaande groep aanbevelen.

Met dank aan Rianne, Danielle, Gwen, Frank, Rosemarijn, Cobi, Roelof, Renee en Robert.